treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 441 — Barcelona, 10 de maig de 1.976 — Preu: 10 pessetes

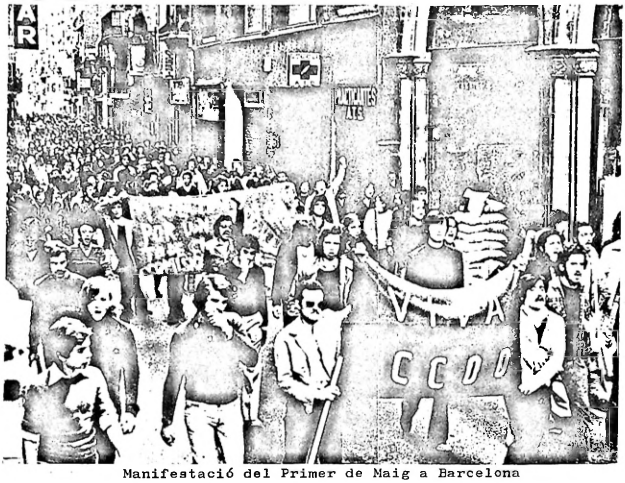

Manifestació del Primer de Maig a Barcelona

Un Primer de Maig de combat

"Un ler.de Maig tranquil",segons els diaris, ha estat la tònica al món. A Espanya, en canvi, les manifestacions obreres han donat origen a múltiples incidents violents. Càrregues i brutalitats policíaques, bombes de fum i bales de goma, pistolerisme parapolicíac, centenars de detinguts, ferits i maltractats: també en això... "Spain is different"!

El responsable d'aquesta peculiaritat hispànica és el govern, i molt particularment en Fraga. Tota celebració de la Diada dels Treballadors havia estat prohibida, amb l'advertiment que seria severament reprimida. Les forces repressives, a més, havien rebut consignes estrictes d'actuar sense contemplacions. Els missatges radiofònics de la policia en són una prova irrefutable.

La violència,el desordre i els danys a persones i coses han estat obra de la policia, i especialment de les Brigades Antidisturbis. Allà on hi havia autorització i on la policia no ha actuat (Sabadell,Terrassa, St.Vicenç dels Horts, St. Feliu, etc., o davant de la tomba de Pablo Iglesias a Madrid) les celebracions s'han fet en l'ordre i la pau.

El Primer de Maig, doncs, ha estat tot un símbol de les dues concepcions i les dues forces que s'oposen avui en l'Estat espanyol: un poder violent i autoritari que,tot i dient-se reformista, s'arrapa a la seva preeminència il.legítima, costi el que costi, i un poble que reclama serenament i pacíficament el seu dret a intervenir en la vida pública.

(passa a la pàgina 2)

NO TOLERAR MÉS TORTURES

Mentre se'ns promet l'oro i el moro democràtics, la pràctica degradant i horrible de la tortura torna a generalitzar-se de manera inquietant.

DOMÈNEC MARTINEZ, del Comitè Executiu de la Joventut Comunista de Catalunya, detingut a Madrid amb 7 altres dirigents de la Unión de Juventudes Comunistas de España, ha estat sotmès durant 5 dies a la tortura del "quirròfan", així com a nombrosos cops de puny i altres brutalitats. Els advocats dels detinguts han presentat denúncia,i en ser presentats davant del jutge, aquest va deduir testimoni d'ofici sobre les lesions que presentaven tots els detinguts (inclosa la noia Elia Martínez Caba, que estava encinta).

En el cas de Domènec Martínez,la policia va fer detenir el seu pare a Terrassa, així com la seva dona , el 5 de maig, que romangué 35 hores a Comissaria i fou pràcticament arrencada de les mans de la policia per una representació de l'Assemblea Democràtica de Terrassa.

La solidaritat amb en Domènec Martínez no s'ha fet esperar a Terrassa. Han exigit la seva llibertat l'A.D., les associacions de veïns, els Amics de les Nacions Unides i el Grup de Drets Humans.

Els apallissaments, tortures i vexacions infligits a Xirinacs i altres detinguts a Barcelona del Primer de Maig -descrits amb extraordinària vivacitat pel Captaire de la Pau en una carta que TREBALL publica en annex en aquest número- són una altra mostra de la hipocresia i brutalitat fraguistes, que cal afegir als casos Téllez, Plata i, més recentment, Amparo Arangoa.

Cal promoure un clam enèrgic,dintre i fora d'Espanya, per aturar aquestes actuacions criminals i aconseguir la llibertat dels detinguts. No hauríem de tolerar que es reproduís ni un sol cas de tortura.

Un Primer de Maig de combat

(ve de la pàgina 1)

El dia 30 es van produir aturs -entre els quals destaca el que afecta a 10.000 treballadors de Seat-, el dia 1 concentracions i manifestacions, la principal a Barcelona, i el dia 2 la celebració es perllongà amb altres actes, especialment sortides al camp. Dotzenes de milers de treballadors hi han participat, en una afirmació de la voluntat de protagonisme de la classe obrera i com a signe de resposta a les provocacions de l'Arias i als esforços reformistes de marginar els treballadors.

El Primer de Maig, enguany, ha estat la perllongació de les impressionants lluites obreres dels primers mesos de l'any, dels progressos organitzatius de la classe obrera (amb el sorgiment de nuclis de coordinació i direcció de ram o localitat, oberts i de gran prestigi). La U.G.T. ha celebrat el seu congrés, U.S.O. ha anunciat el seu a Catalunya i Nicolàs Sartorius ha declarat a "Realidades" (núm. 8) que les Comissions Obreres tenen la intenció d'organitzar "una assemblea general o una mena de congrés". Mentrestant, la bancarrota del verticalisme és cada dia més clara; els verticalistes, no se'ls troba ni a les comissions negociadores del convenis, i ningú no pot assegurar que el Congrés Sindical se celebrarà realment.

En suma, enguany hem viscut un Primer de Maig d'afirmació obrera d'una envergadura mai assolida abans des de 1939, un Primer de Maig prefigurador de la ruptura sindical i política.

El «Layret»

Després de 5 anys de prohibició, el públic català pot assistir a Barcelona a l'espectacle de Mª Aurèlia Capmany i Xavier Romeu sobre Layret.

El muntatge és d'una gran sobrietat i, precisament per això, d'una gran eficàcia com a teatre polític. Es tracta, segons la Capmany, de "fer parlar els fets amb el mínim de manipulació literària". A través de preguntes i respostes apareixen els culpables de l'assassinat d'en Layret i el clima social de l'època.

Hem d'agrair als autors de l'espectacle i a la companyia La Roda la seva contribució a recuperar una figura tan important per al passat de Catalunya i el seu moviment obrer. Perquè en Francesc Layret, procedent del catalanisme republicà, va evolucionar cap a posicions obreristes degut als seus intensos contactes amb els treballadors -com a advocat laboralista- i particularment amb els homes de la CNT. Juntament amb Salvador Seguí i altres sindicalistes, s'orientava cap a la formació d'un partit polític de la classe obrera, fent obra de precursor que hagués pogut canviar el curs de la nostra història.

Cop d'ull

CONTRA LA CORRUPCIÓ A CORNELLÀ

El Comitè Local del PSUC ha publicat un text que denuncia la corrupció d'una administració local no democràtica que afavoreix els interessos immobiliaris en detriment de les condicions de vida i del futur de la ciutat, i exigeix la dimissió del Consistori.

TESTIMONI DE LA MORT D'ORIOL SOLÉ

"A la carta que ens va escriure en Frederic ens diu que no hi hagué, al menys al grup on ell era, cap enfrontament amb forces armades i que, tot i així, aquestes van disparar dues vegades contra ells. (...) En Frederic ens ha contat, a través del seu advocat, que anaven perduts per la boira i que forces armades, sense avisar, van disparar contra ells. L'Oriol Solé Sugranyes, aleshores, va caure mort a poca distància d'on era ell". Aquest testimoni figura en una carta que Guillem Sánchez Juliachs, germà de Frederic -un dels evadits de Segòvia- ha enviat als diaris de Barcelona el 23 d'abril, sense que cap se n'hagi fet ressò. Desmenteix la versió oficial d'una resistència armada per part dels evadits.

TROBADA SOBRE EL MOVIMENT DE BARRIS

Del 15 al 17 d'abril hi ha hagut a Bolònia una trobada d'Associacions de Veïns de Catalunya i el País Valencià amb els Consells de Barri de la ciutat italiana. A més de l'ordenació del territori, serveis socials i institucions, un tema central de reflexió fou el paper de les AA.VV. en el nostre futur democràtic.

TELEFÓNICA SANCIONA

Quan semblava que la vaga acabaria sense sancions, segons havia manifestat la direcció de TELEFÓNICA, arriba l'anunci de l'acomiadament de 38 treballadors, 19 traslllats i dues sancions. Un bon "pacte social"!

PER QUE OBREN LES PORTES

Els capellans de St. Bernat Calvó i Sta. Maria del Taulat (Barcelona) han editat un full on justifiquen, davant de la incomprensió d'alguns, per què obren les portes als obrers en vaga: perquè l'Església reconeix els drets dels treballadors, perquè no és just que la crisi i la inflació recaiguin sobre els més febles, etc.

Comunicats de l'Assemblea i el Consell

CATALUNYA I "COORDINACIÓN DEMOCRÁTICA"

Amb tres dies de diferència, la XIV Permanent de l'Assemblea de Catalunya i el Consell de Forces Polítiques de Catalunya han saludat l'aparició de Coordinación Democrática.

Els comunistes catalans van apreciar que la declaració constitutiva de Coordinación Democrática plantegés en uns termes equitatius el problema de les nacionalitats i regions, palesant els progressos de la consciència anticentralista al si de les forces democràtiques fonamentals. Coordinación Democrática, en efecte, no sols reclama en aquest document els drets i les llibertats polítiques de les diverses nacionalitats i regions, sinó que, a més, convida "les instàncies d'oposició existents a les nacionalitats i regions a articular-se amb aquest organisme en l'alternativa democràtica a nivell de l'Estat espanyol".

Precisament a causa del respecte amb què C.D. s'abstè de presentar-se com a alternativa per a tot Espanya abans de negociar i pactar amb les instàncies d'oposició nacionals i regionals, ens van produir estranyesa les reticències manifestades per algunes forces catalanes davant de C.D. Sortosament, el bon sentit polític s'ha imposat, com ho demostren les preses de posició de l'Assemblea i del Consell acordades a finals d'abril.

"La Comissió Permanent saluda l'aparició de Coordinación Democrática, i considera que la seva constitució representa un pas molt important cap a la ruptura democràtica a nivell de tot l'Estat", diu el comunicat de la XIV Permanent de l'Assemblea. I afegeix la seva voluntat d'estudiar les formes concretes per negociar i pactar amb vista a la coordinació de tots els pobles peninsulars, d'acord amb el 4t. punt programàtic.

El Consell, pel seu cantó, "celebra la formació, a Madrid, de 'Coordinación Democrática' com un pas molt important en el camí del trencament..." i valora positivament els objectius de C.D. respecte a les nacions i regions.

Les llibertats catalanes no les aconseguirem, efectivament, si no ens plantegem d'enderrocar amb la lluita conjunta de tots els pobles hispànics el sistema dictatorial que els domina i oprimeix tots alhora. Qualsevol plantejament exclusivista i estret, que ignorés que la unitat de totes les forces democràtiques espanyoles és indispensable per a la victòria, faria el joc al continuisme. Les resolucions de l'Assemblea i el Consell indiquen que l'oposició catalana ho comprèn així. Urgeix ara "accelerar el procés unitari que possibiliti una sola veu de Catalunya", com diu el comunicat de l'Assemblea, per tal de negociar i pactar amb C.D. i les altres forces -regionals, nacionals o d'àmbit estatal- que acceptin una ruptura pactada, per configurar el més aviat possible l'alternativa de poder que ens cal a tots per culminar el nostre combat per la llibertat.

EDITORIAL

Arias i Fraga contra la democràcia

El discurs d'Arias, preparat sense comptar amb els ministres del govern amb la col.laboració de García Hernández, Carro i altres ex-ministres, conegut pel Rei en el darrer moment, constitueix -com va declarar a la premsa el Secretari General del PSUC, Gregori López Raimundo, a les 11 de la nit del mateix dia 28 d'abril- una inequívoca afirmació continuista.

Arias ha identificat reforma amb continuïtat; ha negat qualsevol procés constituent i ha rebutjat qualsevol idea de ruptura amb les institucions franquistes. Les seves "reformes" presuposen consolidar en forma "bicameral" els homes i els organismes de la dictadura. El promès "referèndum" -"si la voluntat reial ho considera oportú"- i les "eleccions" es farien sense amnistia prèvia, en el marc de la "legalitat" vigent; és a dir, sense llibertats democràtiques i nacionals... tot això sotmès a les actuals Corts. Per aquí no es va pas a la democràcia!

Arias ha amenaçat l'oposició democràtica i ha mostrat la seva rebequeria perquè el Congrés de la UGT, autoritzat, no s'hagi identificat amb els seus propòsits. Particularment odiós ha estat el seu atac a la classe obrera, qualificant de "traïció" l'admirable lluita que aquesta lliura pels seus legítims interessos, per la llibertat sindical i per la democràcia. En la seva repetició dels clixés franquistes sobre la "subversió" i les "maquinacions comunistes", ha arribat a l'extrem en la seva versió, cínica i feixista, sobre els tràgics fets de Vitòria. Però aquesta part del discurs palesa prou clarament que tots els avenços reals cap a la democràcia, des de la mort d'en Franco, són obra dels treballadors, de les forces populars i democràtiques dels pobles d'Espanya, i no pas del govern Arias-Fraga que, al contrari, ha reprimit brutalment o ha frenat tant com ha pogut el procés democràtic en marxa.

Però el discurs d'Arias ha trobat la immediata resposta de l'opinió pública nacional i internacional, de les forces polítiques de l'oposició i d'altres sectors, situats fins i tot en el propi Govern i en els seus voltants. "Cuadernos para el diálogo", que titulava la seva portada "¿ARIAS CONTRA EL REY?", deia, editorialment, "... el president del Govern ha assumit la concepció franquista de la Monarquia com a façana de l'autoritarisme" i, endemés, feia coneixer a les seves pàgines la part essencial de l'article de Bochgrave al "Newsweek" sobre les diferències entre Arias i el Rei, sobre les pregones contradiccions en les esferes del poder. "El Correo Catalán" del 29 d'abril situava:"Arias, marmessor de la continuïtat", i Gil-Robles s'expressava, contundent: "Ha estat fidel a les sevrs conviccions antidemocràtiques."

Com preveia Gregori López Raimundo en la nota que hem esmentat, el discurs ha obrat com un accelerador del procés que està empenyent tots els qui des del règim volen arribar a una situació democràtica que equipari Espanya als països del Mercat Comú, al diàleg amb l'oposició per tal d'imposar la ruptura pactada, és a dir, un canvi que meni, sense trauma ni violència, a l'exercici de la sobirania popular.

En l'"operació reforma", Arias apareix ja com condemnat a un termini no molt llarg. Per això, sense deixar de batallar per la desaparició del govern Arias, cal centrar ara l'atenció en la figura i en les activitats d'en Fraga, que es mostra com el candidat per a encapçalar les maniobres antidemocràtiques del poder.La seva actuació repressiva i brutal al cap del ministeri de la Governació -morts, detencions múltiples, tortures, prohibicions com les de les manifestacions pacífiques del Primer de Maig...- el converteixen en el més seriós candidat per a una nova dictadura burocràtica de l'oligarquia.

En les seves recents declaracions a "Le Monde" i a d'altres periòdics europeus,Fraga mostra sense embuts els seus propòsits d'esdevenir l'"home fort" de la situació. Pretén desautoritzar l'oposició i barrar el pas a la negociació de la ruptura pactada qualificant de "polítics frustrats" els dirigents de les forces democràtiques i mantenint-ne alguns empresonats. Cerca d'atreure una part dels caps militars perquè prestin suport a la seva política. Malda per dividir l'oposició democràtica, per fer acceptar a alguns dels seus grups el joc de les seves "reformes", de la seva "democràcia atorgada i limitada", de la seva discriminació antiobrera i anticomunista, de les seves maniobres contra els interessos nacionals de Catalunya, Euskadi i Galícia.

Davant dels propòsits d'aquest aprenent de dictador -barreja de Caetano i Narváez-, cal que l'oposició catalana, i la de tot l'Estat espanyol, eixampli i consolidi la seva unitat i rebutgi qualsevol intent de dividir-la. Per això és essencial que el diàleg per a la ruptura pactada es faci per tota l'oposició unida, mostrant la força i la capacitat dialogant dels organismes unitaris, sense excloure ningú.

Es l'hora indefugible de les responsabilitats per a tothom, comprès el Rei, perquè la política antidemocràtica del seu govern l'involucra i compromet cada cop més. Només la plena democratització d'Espanya, l'expressió autèntic ament lliure de la voluntat sobirana dels pobles d'Espanya per mitjà d'eleccions democràtiques, pot legitimar institucions i governs. Això és democràcia.

LLIBERTAT PER A ROMERO MARÍN

Quan tanquem aquest número de "Treball" ens arriba la notícia que el proper dia 18 es farà a Madrid el judici contra Francisco Romero Marín, membre del Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya. Li demanen 15 anys de presó per un "delicte" d'associació il.lícita.

En el moment que el Rei i els seus ministres anuncien la propera legalització d'una part dels partits de l'oposició i altres mesures que pretenen ser "democràtiques", la celebració d'aquest judici només es pot considerar com una provocació contra els comunistes i tots els qui no acceptem una "democràcia" tramposa, que seria la continuació del franquisme amb lleugers retocs externs.

Romero Marín ha lliurat enterament la seva vida a la lluita per una Espanya millor. Fou, quan la guerra, el cap de Divisió més jove de l'Exèrcit de la República. En ser detingut portava 18 anys en la clandestinitat, com a responsable del Comitè de Madrid del PCE. Romero Marín és un combatent tenaç i abnegat per la superació de les seqüeles de la guerra civil, per un canvi pacífic que meni a la convivència dels espanyols en la llibertat. Romero Marín hauria d'estar en llibertat, si més no des de la proclamació del Rei, que pot promulgar l'amnistia i ho ha de fer si vol de debò -com diu- que el país avanci cap a la democràcia.

Però més greu encara que mantenir a la presó a Marín des de fa ja més de tres anys seria que el jutgessin i condemnessin a hores d'ara per un "delicte" que "cometen" diàriament milers i milers d'espanyols amb el vist i plau o la tolerància del Govern. Hem d'impedir que el condemnin. Tots els militants del PSUC, tots els nostres amics i aliats, tots els demòcrates, tots els qui aprecien la justícia com un bé, han de mobilitzar-se perquè en Romero Marín no sigui condemnat, perquè Lobato, Sánchez Montero, Camacho i els seus companys, Domènec Martínez i tots els presos polítics surtin en llibertat.

Gregori López Raimundo

Notícies del Primer de Maig

Donem, tot seguit, algunes informacions d'una part de les vagues, manifestacions i concentracions que varen constituir la commemoració, a casa nostra, de la Diada Internacional dels Treballadors.

A la "província" de Barcelona, la Diada va coincidir amb el curs de la vaga del metall, sobretot a Barcelona, Santa Coloma de Gramenet, Sant Adrià de Besòs, Rubí, Vilanova i la Geltrú, Granollers, Sabadell, Montcada, Mataró. El dia 30 d'abril aquesta vaga va afegir, al motiu de reivindicació del ram, el sentit del combat general de la classe obrera que el Primer de Maig encarna.

Barcelona

Cal destacar, el dia 30, les assemblees, marxes i vagues, la majoria de dues hores, a diversos tallers de la "Seat". Van participar-hi uns 10.000 treballadors. També hi ha vaga a "Motor Ibèrica". La de Sant Pau esdevé general.

El mateix dia, al vespre, hi ha una manifestació obrera amb participació fonamental de treballadors del metall i del comerç del metall, que surten de sengles assemblees a Sindicats. Via Laietana, plaça de l'àngel, carrer Ferran, Rambles, plaça de Catalunya, són escenari de la manifestació. La policia carrega amb brutalitat. També hi ha manifestacions més petites a Gran Via, Major de Gràcia i altres indrets.

A la Universitat, actes en els quals parlen dirigents obrers, com el d'Econòmiques, amb CCOO, SOC i USO o el de Bellaterra, amb Cipriano García i J. Nieto.

El dia 1 de maig es fa la projectada manifestació, per bé que, per l'acció dels nombrosos efectius de la policia, que havien pres els llocs previstos i encara d'altres per tota la ciutat, no es pot aconseguir reunir una gran massa. Es difícil avaluar la quantitat de participamts als diversos nuclis de manifestació. Moltes detencions, entre elles les d'en Xirinacs. També foren detinguts i maltractats alguns fotògrafs de premsa estrangers, com per exemple Alain Betry i Jean-Michel Rillon.

Sabadell i Terrassa: celebració pacífica

Hom no esperava facilitats de cap mena. Les notes de Governació van ésser contundents i els fets van confirmar les paraules: cap tolerància per als treballadors. Però calia imposar el dret a la llibertat i fer-ho aprofitant les posicions de força assolides amb l'acció democràtica de Sabadell i la vaga general de Terrassa. Calia que els dirigents de Comissions Obreres i d'altres organitzacions sindicals negociessin amb les autoritats locals i amb els comissaris de policia no pas la commemoració, objectiu irrenunciable, sinó com fer-la. Calia cercar suport entre la burgesia intel.ligent, en el camí del pacte polític. Calia donar garanties d'ordre. Calia, alhora, obtenir el consentiment de les forces vives locals, des de les assemblees democràtiques, associacions de veïns i entitats de tota mena. En aquest sentit i de forma unitària s'orientaren, tant a Sabadell com a Terrassa, les organitzacions del moviment obrer.

Això féu possible que, malgrat la confusió que provocà la denegació del permís i la seva concessió a darrera hora, al Parc Vallparadís de Terrassa hi fessin cap més de dues mil persones, amb pancartes ("Llibertat i amnistia sindical", "Llibertat per a en Camacho", "Llibertat per a en Domènec Martínez"), banderes catalanes i roges. Cent persones, amb braçals vermells i la inscripció "CCOO" s'encarregaren de l'ordre, que fou perfecte. El cant de "La internacional" va obrir i va cloure l'acte, en el qual van parlar alguns dirigents obrers.

La celebració a Terrassa (Foto "Treball")

A Sabadell hi va haver un acte de característiques semblants, sense permís però amb la tolerància de la força pública i l'oferiment del camp de futbol de Can Oriac per part de l'Ajuntament.

Cornellà

Cinc presidents d'UTT i quatre vicepresidents signaren primerament una petició en la qual sol.licitaven permís per a manifestar-se i concentrar-se, en commemoració del Primer de Maig, per un sindicat obrer, per les llibertats, el dia 30 d'abril. La voluntat de celebració pacífica i festiva del dia resultava així, doncs, pública i incontrovertible. Els mateixos signants de la petició garantien els serveis d'ordre, marcaven el recorregut, les consignes de les pancartes i el final, sense aldarulls, de la presència obrera pels carrers de la població. Resposta oficial: NO.

Malgrat tot, una manifestació de més de 2.000 persones va arrencar de la plaça Catalunya de Cornellà i va recórrer els carrers del barri de Sant Ildefons. Altres grups intentaven també la possibilitat de manifestar-se per la part baixa de la ciutat.

Quan ja no hi havia manifestacions al carrer, la policia armada va protagonitzar una agressió escandalosa, de la qual ha parlat, indignada, la premsa barcelonina: va penetrar al "Casino Cultural de San Ildefonso", un dels escassíssims centres juvenils de Cornellà, al cor de la "Ciudad Satélite", i va carregar brutalment contra els qui s'hi trobaven jugant tranquil.lament a ping-pong o asseguts a la porta. Entre els nois hi havia un subnormal, de 21 anys, alumne del taller especial de Terrassa, que va ser colpejat, a terra, amb formes denigrants. Un total de dotze joves de Cornellà van haver de ser atesos a la Clínica Sant Jordi i el subnormal, posteriorment, a la residència de Bellvitge.

La ciutat ha reaccionat indignada contra la impunitat de la força pública, que esmerça tot el seu valor... malferint subnormals!

L'Hospitalet

El 30, concentració d'alguns centenars de persones. Hi participen membres de les UTT de la fusta, metall, construcció, químiques i sindicat mixt. També gent d'organitzacions de veïns i de partits polítics.

Ajut al PSUC

Llista nº 8

Comarca 30, 832 ptes; Comarca 15, 33.540 ptes; Comarca 25, 1.456 ptes; Comarca 20, 13.358 ptes; Comarca 6, 325 ptes; Grup Bolívar, 23.489 ptes.

Total: 73.000 ptes.

BARCELONES: Barcelona (Ctté. de Barcelona i col.laboradors i Federacions), 442.887 ptes; l'Hospitalet de Llobregat, 59.935 ptes; Badalona, 18.905 ptes; Santa Coloma de Gramenet, 31.803 ptes; Sant Adrià, 5.300 ptes.- BAIX LLOBREGAT: Cornellà, 1.710 ptes; El Prat, 5.040 ptes; Sant Joan Despí, 100 ptes; Castelldefels, 100 ptes; Sant Vicenç dels Horts, 1.600 ptes; Sant Boi, 320 ptes; Viladecans, 775 ptes.- VALLES OCCIDENTAL: Sabadell, 12.391 ptes; Terrassa, 6.979 ptes; Ru[illegible] 50 ptes; Sant Cugat, 4.300 ptes; Ripollet, 445 ptes; Montcada, 2.058 ptes; Cerdanyola, 600 ptes.- VALLES ORIENTAL: Granollers, 1.000 ptes; Mollet, 4.950 ptes; Montmeló- ontornès, 1.134 ptes.- MARESME: Mataró, 41.476 ptes; Tordera, 200 ptes; Arenys de Mar, 11.100 ptes.- BAGES: Manresa, 1.425 ptes.- GARRAF: Vilanova i la Geltrú, 1.663 ptes.- BAIX CAMP: Reus, 1.105 ptes.- BAIX EBRE: Tortosa,8.885 ptes; l'Ametlla de Mar, 575 ptes.- MONTSIA: Amposta, 2.025 ptes.- LA SEIVA: Blanes, 1.500 ptes. -GIRONA: 2.000 ptes.- LLEIDA: 500 ptes.- LA NOGUERA: Balaguer, 1.100 ptes.- CEL.LULA DEMOCRACIA : 11.050 ptes.

Total: 687.096 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL CC: Calendaris i postals, 3.340 ptes; 31 donatius, 6.870 pts; Albert Salou, 800 ptes; Grup Cisneros, 500 ptes; Grup Alegria, 3.000 ptes; Germà N., 500 ptes; Matrimoni P., 5.000 ptes; Manolo, 250 ptes;d'un editor, 50.000 ptes, M. i M., 1.000 ptes; Toni, 500 ptes.

Total: 71.760 ptes.

Total llista nº 8	831.856 ptes.
Suma anterior	2.120.288 "
Suma i segueix	2.952.144 ptes.

A petició dels interessats publiquem les següents aportacions individuals:

A petició dels interessats publiquem les següents aportacions individuals:

Ctté. de Barcelona i col.laboradors:
Recollides per M., 300.000 ptes;Benito,5.000 ptes.
Santa Coloma de Gramenet:
Grup Cuba (d'una rifa), 7.000 ptes.
Terrassa:
Viuda Segura,965 ptes;simpatitzant, 500 pts; un cordovès, 100 ptes; Camporells, 100 ptes.
Cerdanyola:
De policia armada, 600 ptes.
Tortosa:
Parella roja, 5.000 ptes.

Llista nº 9

Comarca 2, 2.800 ptes; Comarca 5, 980 ptes; Comarca 10, 6.104 ptes; Comarca 15, 6.664 ptes; Comarca 20 bis And., 3.275 ptes; Comarca 22, 630 ptes; Comarca 24, 252 ptes; Comarca 25, 11.529 ptes; Comarca 30, 10.794 ptes; Comarca 40, 3.178 ptes; Grup Bolívar, 13.181 ptes; Grup Azteca, 37.434 ptes.

Total: 96.821 ptes.

BARCELONES: Barcelona (Ctté. de Barcelona i col.laboradors i Federacions), 300.000 ptes; l'Hospitalet de Llobregat, 4.600 ptes; Badalona, 8.230 ptes; Sant Adrià de Besòs, 3.050 ptes; Santa Coloma de Gramenet, 11.006 ptes. BAIX LLOBREGAT: Cornellà, 5.670 ptes; El Prat, 8.500 ptes; Sant Feliu, 1.487 ptes ; Viladecans, 2.635 ptes; Molins de Rei, 390 ptes; Sant Vicenç dels Horts,2.117.- VALLES OCCIDENTAL: Sabadell, 15.140 ptes; Terrassa, 23.065 ptes; Ripollet, 1.810 ptes; Montcada- La Llagosta, 2.340.- VALLES ORIENTAL: Granollers, 1.400 ptes; Mollet, 4.529 ptes; Montornès-Montmeló, 1.000 ptes.- MARESME: Mataró, 37.968 ptes; Vilassar de Dalt, 9.641 ptes; Tiana, 400 ptes.- OSONA: 2.000 ptes.- GIRONA: 750 ptes.- GARRAF: Vilanova i la Geltrú, 3.750 ptes.- TARRAGONA: 15.100 ptes. BAIX CAMP: Reus, 600 ptes.- BAIX EBRE: Tortosa, 2.250 ptes;l'Ametlla de Mar, 750 ptes. MONTSIA: Sant Carles de la Ràpita, 920 ptes. LLEIDA: 900 ptes.- LA NOGUERA: Balaguer, 8.375 ptes.- CEL.LULA DEMOCRACIA:8.595 ptes.

Total: 489.028 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL CC: 39 aportacions, 15.0[illegible] ptes; Grup Cisneros, 4.200 ptes; Grup Alegria, 3.600 ptes;Elena, 11.000 ptes; A. i P., 12.000 ptes;M. i M., 1.000 ptes; Nº 11, 5.000 ptes;un fotògraf, 5.000 ptes; Montserrat i família, 300 ptes; Josevi, 500 ptes; A. Salou, 500 ptes;M.L., 2.000 ptes; un company, 1.000 ptes;una companya del PCI, 2.000 ptes; P. i C., 1.000 ptes; J.P., de Canadà, 1.500 ptes; Pany, 33.000 ptes; Pin, 51.914 ptes; B.L., 10.000 ptes; Rafael Vidiella, 31.677 ptes.

Total: 192.222 ptes.

Total Llista nº 9	778.071 ptes.
Suma anterior	2.952.144 "
Suma i segueix	3.730.215 ptes.

A petició dels interessats publiquem les següents aportacions individuals:

Barcelona:
Federació Centre: Emili de l'Eixampla, 600 ptes.
Santa Coloma de Gramenet:
Un de SENFE: 1.400 ptes.
Viladecans:
Un de Torredonjimeno (Jaén), 500 ptes; Roca: taller central,(E) 1.000 ptes; (E), 500 pts.
Terrassa:
P.U., 200 ptes.
Vic:
Maria i Teresina, 2.000 ptes.
Comarca 2:
Una directora d'escola(Mme.Bonich), 560 pts.

Per a ‹Mundo Obrero› diari

Llista nº 8

Comarca 30, 19.175 ptes; Comarca 15, 5.960 ptes; Comarca 20, 780 ptes; Grup Bolívar,

23.489 ptes.

Total: 49.424 ptes.

BARCELONÈS: Barcelona (Cté. de Barcelona i col.laboradors i Federacions), 120.025 ptes; l'Hospitalet de Llobregat, 1.577 ptes; Badalona, 8.200 ptes; Santa Coloma de Gramenet, 24.180 ptes; Sant Adrià de Besòs, 8.060 pts. BAIX LLOBREGAT: Cornellà, 5.050 ptes; El Prat, 9.400 ptes; Sant Vicenç dels Horts, 5.360 ptes; Viladecans, 4.025 ptes; Martorell, 1.950 ptes.- VALLES OCCIDENTAL: Sabadell, 12.692 ptes; Cerdanyola, 115 ptes; Ripollet, 2.050 ptes.-VALLES ORIENTAL: Mollet, 1.120 ptes; Montmeló-Montornès, 476 ptes.- MARESME: Mataró, 11.472 ptes.- BAGES: Manresa, 1.425 ptes.- LA SELVA: Blanes, 500 ptes. TARRAGONA: 10.375 ptes.- BAIX EBRE: Tortosa, 9.600 ptes.- MONTSIÀ: Amposta, 1.445 ptes.- GARRAF: Vilanova i la Geltrú, 1.662 ptes.- LLEIDA: 440 ptes.- CÈL.LULA DEMOCRÀCIA: 325 ptes.

Total: 241.524 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL CC: 7 donatius, 1.235 ptes; Cintes Roma, 3.500 ptes; Amic Nace, 10.000 ptes; Matrimoni P., 5.000 ptes; A. i P., 6.000 ptes; Nº 11, 3.000 ptes; Toni, 500 ptes.

Total: 29.235 ptes.

Total llista nº 8 ..... 320.183 ptes.
Suma anterior ..... 2.956.115 "
Suma i segueix ..... 3.276.298 ptes.

A petició dels interessats publiquem les següents aportacions individuals:

Badalona:
Ortega, 1.100 ptes; Emili, 400 ptes.
Santa Coloma de Gramenet:
Amic Cristo de Zalamea, 100 ptes; Ramon, 400 ptes; Juanito, 300 ptes; Grup Cuba (d'una rifa), 6.000 ptes.
Sant Adrià de Besòs:
Cèl.lula Promoció Lenin 1º, 4.680 ptes; Cèl.lula Promoció Lenin 2º, 1.200 ptes.
Mataró:
Un camarada, 500 ptes; un antic amic de Santiago Carrillo, 1.000 ptes; un grup d'extremenys de la construcció, 500 ptes.
Tortosa:
Paleta roig, 1.200 ptes; C.M., 1.500 ptes; Rex, 1.500 ptes; Parella roja, 5.000 ptes; Òscar, 400 ptes.

Llista nº 9

Comarca 10, 4.410 ptes; Comarca 20, 1.820 ptes; Comarca 40, 5.600 ptes; Comarca 5, 6.300 ptes; Grup Bolívar, 13.181 ptes.

Total: 31.311 ptes.

BARCELONÈS: Barcelona (Cté. de Barcelona i col.laboradors i Federacions), 68.325 ptes: l'Hospitalet de Llobregat, 613 ptes; Badalona, 3.000 ptes; Santa Coloma de Gramenet, 5.270 ptes; Sant Adrià de Besòs, 800 ptes.- BAIX LLOBREGAT: Cornellà, 1.505 ptes; El Prat, 1.200 ptes; Sant Feliu, 100 ptes; Gavà, 1.000 ptes: Viladecans, 1.670 ptes; Sant Vicenç dels Horts, 37.379 ptes.- VALLES OCCIDENTAL: Sabadell, 1.673 ptes; Terrassa, 560 ptes: Montcada - La Llagosta, 1.000 ptes.- MARESME: Mataró, 300 ptes; Vilassar de Dalt, 9.640 ptes.- TARRAGONA: 28.634 ptes.-MONTSIÀ: Sant Carles de la Ràpita: 750 ptes.- CÈL.LULA DEMOCRÀCIA: 450 ptes.

Total: 163.869 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL CC: 20 aportacions, 3.410 ptes; llibrets d'en Camacho, 7.500 ptes

Total: 10.910 ptes.

Total llista nº 9 ..... 206.090 ptes.
Suma anterior ..... 3.276.298 "
Suma i segueix ..... 3.482.388 ptes.

A petició dels interessats publiquem les següents aportacions individuals:

Barcelona:
Federació Est: Grup Lenin de MISA, 5.900 ptes; Costa Font (2 lliuraments), 3.000 pts.
Santa Coloma de Gramenet:
D'una rifa de Carles, 1.700 ptes.
Viladecans:
Un de Torredonjimeno (Jaén), 500 ptes; Roca, taller central, (P), 325 ptes; (E), 500 ptes.
Sant Vicenç dels Horts:
De la rifa d'un televisor, 32.325 ptes.
Montcada:
Simpatitzant Aismalíbar, 1.000 ptes.
Mataró:
D'un extremeny de San Pedro Mérida, 300 pts.

— Ajut econòmic —

Suma de les quantitats rebudes en concepte d'ajut al PSUC i de la campanya dels 200 milions per a "Mundo Obrero" diari:

CLASSIFICACIÓ DE LES 30 PRIMERES ORGANITZACIONS AL 29 DE FEBRER DE 1.976

1.	Comarca 30	372.620 ptes.	16.	Comarca 15	95.146 ptes.
2.	Federació Nord de Barcelona	356.335 "	17.	Sant Vicenç dels Horts	91.012 "
3.	Tarragona	343.984 "	18.	Comarca 20	89.710 "
4.	Federació Centre de Barcelona	294.327 "	19.	Ensenyants de Barcelona	81.887 "
5.	Grup Azteca (1)	280.604 "	20.	El Prat	76.644 "
6.	Santa Coloma de Gramenet	276.701 "	21.	Federació Est de Barcelona.	64.956 "
7.	Mataró	261.735 "	22.	Tortosa - La Sènia	50.900 "
8.	L'Hospitalet de Llobregat	207.816 "	23.	Federació Sud de Barcelona.	40.327 "
9.	Sabadell	180.761 "	24.	Cerdanyola-Ripollet-Montcada	40.152 "
10.	Cornellà-Sant Joan Despí	176.307 "	25.	Sant Adrià de Besòs	33.891 "
11.	Grup Bolívar	166.346 "	26.	Viladecans-Gavà	29.997 "
12.	Terrassa	115.828 "	27.	Sant Cugat	29.345 "
13.	Badalona	111.276 "	28.	Comarca 40	25.345 "
14.	Cèl.lula Democràcia	108.652 "	29.	Comarca 10	25.272 "
15.	Federació Oest de Barcelona	97.257 "	30.	Mollet-Montornès-Montmeló	25.239 "

Els donatius directes al C.C. totalitzen 1.460.627 ptes.
Els lliuraments del Comité de Barcelona i col.laboradors sumen 1.403.710 ptes.

(1) Compresa la quantitat de 131.500 ptes. per a "Mundo Obrero" diari lliurada directament a l'organització del P.C.E.

Notícies del Primer de Maig

Mataró

El dia 30, manifestació d'unes cinc o sis-centes persones que recorre alguns carrers i acaba amb un míting a la plaça de Cuba. Detenen tres treballadors: Josep Mª Arenas, Rafael Mediera i Manuel Pradas. Dirigents obrers i de l'Assemblea Democràtica local s'entrevisten amb membres del Consistori per exigir la llibertat dels tres. Hi ha molta gent davant de l'Ajuntament. La policia deté en Barrena, López Bulla, Lleonart, Cantero, Lligonya i altres. El tinent d'alcalde Fàbregas i el regidor municipal Boixet expressen la seva "indignació davant de la violència exercida per l'autoritat governativa" i dimiteixen, segons diu la premsa. Els detinguts ja són en llibertat.

La policia fa nou detencions. Entre els detinguts hi ha el sindicalista italià Gian Piero Addi. La ciutat es belluga per aconseguir la llibertat de tots ells. El dia 1 de maig hi ha, amb aquest objectiu i per parlar de la Diada, reunions a locals parroquials. Hi ha 4 detinguts més, però els posen en llibertat. Gràcies a la pressió ciutadana, el dia 3 tots els detinguts són al carrer, sense fiança.

Vilafranca del Penedès

El dia 30 es concentren a Sindicats uns cent obrers de la confecció. Lliuren un escrit, signat per molts més, per demanar la negociació d'un conveni.

El dia 1 hi ha manifestació. La Guàrdia Civil reté 16 persones dues hores.

Sant Feliu de Llobregat

El dia 1 una reunió d'unes 300 persones a la muntanya de La Salut. Parlen alguns dirigents obrers.

Sant Vicenç dels Horts

El dia 1 hi ha un partit de futbol entre treballadors sense feina i altres treballadors. S'apleguen 800 persones. Hi ha situacions tenses amb les forces d'ordre públic.

Vilanova i la Geltrú

Al vespre del dia 1 més de tres-centes persones recorren la Rambla. La Guàrdia Civil en deté dues. Els manifestants van llavors a casa de l'alcalde per exigir la llibertat dels detinguts. L'alcalde "no hi era".

Móra d'Ebre

El dia 1 de maig, en el tradicional aplec a l'ermita de Sant Geroni, hi va haver molta animació. Pancartes demanant ajuntaments democràtics. Cançons, banderes, crits de "Llibertat, amnistia i Estatut d'autonomia". Incidents amb la Guàrdia Civil.

Badalona

El dia 30 d'abril, cap a les vuit del vespre, manifestació d'unes 300 persones. Algunes pancartes.

Girona

El primer de maig una concentració d'unes cinc-centes persones prop de l'església de Sant Josep. La policia deté un treballador. La gent protesta, exigeix el seu alliberament, escridassa la policia. Hi ha, llavors, deu detencions més, però aviat els deixen lliures.

Santa Coloma Gramenet

Diverses manifestacions a alguns indrets el dia 1. A la plaça de la Vila arriben al mig miler. Pancartes. La policia escomet qualsevol aglomeració, encara que sigui petita. Alguns contusionats. Sembla que hi ha un detingut.

denunciem!

Durant el matí del dia 1 es van produir innombrables escenes de salvatgisme per part de la Policia Armada (especialment les Brigades Antidisturbis) a Barcelona. Els manifestants no es van poder concentrar en gairebé cap ocasió degut a una repressió molt dura, afavorida per un dispositiu policíac més hàbil i una circulació automobilística més fluida que en altres ocasions. Qualsevol petita aglomeració de persones era immediatament objecte d'atac. S'han recollit molts testimonis de les pallisses administrades a cops de porra o de culata, o amb puntades de peu. Ferits, contusionats, més d'un centenar de detinguts: aquest és el balanç. Encara no s'ha aclarit el cas d'un noi mort d'una caiguda des d'un pis alt al Passeig de Gràcia núm. 106 (la nota oficial parla de "suïcidi").

Denunciem aquestes brutalitats, com també la proliferació de grups de civils armats que agredien la gent pel carrer amb tota impunitat. Quatre dirigents obrers (de CC.OO., USO, UGT i SOC respectivament) han presentat denúncia contra uns individus sense uniforme que van agredir uns vianants, disparant trets de pistola, a Major de Gràcia-Jesús, en presència del cotxe de la Policia Armada matrícula FPA 4309, els ocupants del qual no van intervenir.

Incidents com aquest es van repetir en punts diversos. Han estat identificats alguns automòbils particulars utilitzats per pistolers feixistes parapolicíacs. Són: B-4055-K, B-6728-BD (R-12 verd), B- 4238-GZ (Seat 1500 negre), B-2808-BF (R-12), B-2958-V (Seat 124 blau).

SÍ AL PARTIT del TREBALL

En una de les darreres sessions del Consell de Forces Polítiques de Catalunya, la delegació del nostre Partit ha quedat en minoria en la votació que havia de resoldre la petició d'entrada al Consell del Partit del Treball d'Espanya. El resultat de la votació fou una resposta adversa.

En ús del dret que ens atorguen els principis constituents del Consell, el PSUC fa pública la seva posició respecte a l'ingrés del PTE. La política i l'acció d'aquest partit, que compta amb una direcció diferenciada per a Catalunya, es caracteritza per una lluita inequívoca a favor de les llibertats polítiques i nacionals: així és com el PSUC ha argumentat el seu suport al PTE.

Negar aquests fets no va, a criteri del PSUC, a favor del reforçament polític del Consell, ni se'n poden desprendre conseqüències favorables per a la lluita unida del nostre poble per la llibertat.

Conseqüent amb aquest criteri, el PSUC continuarà defensant la nenessitat de la presència del PTE al Consell, ja que és un fet la presència a la lluita, sense que calguin votacions, dels seus dirigents i militants.

El dia de Sant Jordi algunes organitzacions del nostre Partit posaren taules de venda de Treball, Mundo Obrero, el Manifest-Programa del PCE i altres publicacions nostres.

La fotografia mostra una de les taules instal.lades a Barcelona, al passeig de Sant Joan cantonada al carrer de València. La venda fou molt animada. En mitja hora s'esgotaren els materials.

PER LA READMISSIÓ DE TOTS ELS DESPATXATS

Sí, el poble, els treballadors, volen amnistia: tant l'amnistia general política com l'amnistia per als qui han comès "el delicte" de lluitar per la justícia social, per aconseguir un sou just, el dret de vaga, unes condicions de treball menys perilloses o que no prosperi un expedient de crisi.

I mentre el Rei, que té facultats per a concedir l'amnistia, ignora el clam del poble i el ministre Fraga, exemple de suïcidi polític, no en vol ni sentir parlar, hi ha sectors cada vegada més amples de la nostra societat que han entès que sense amnistia no hi ha futur, ni possibilitats de convivència democràtica.

"Treball" informava, en el número anterior, de la readmissió dels acomiadats de "Seat" l'any 1975. "El comunista", l'òrgan del PSUC a la "Seat", feliçment reaparegut, comenta així aquesta important victòria obrera, esdevinguda en el marc de l'impuls d'un moviment obrer cada cop més conscient i més estructurat: "Davant l'evidència dels fets, l'avanç de la situació política cap a la ruptura democràtica, la perspectiva de noves lluites, no podia ser desoïda la reivindicació fonamental de ña classe obrera, l'AMNISTIA LABORAL; i encara que la direcció de "Seat" ens la vulgui presentar com una concessió, basta un cop d'ull per entendre que és producte de les grans mobilitzacions obreres, que han permès arribar a aquesta situació."

Al Baix Llobregat, el moviment a favor de l'amnistia laboral, fruit del fet de comprendre que allò que cal ara és aconseguir la readmissió de tots els despatxats, l'anul.lació de totes les sancions, ha tingut un ressò extraordinari. A més dels homes de l'empresa del vidre "Elsa", de "Corberó", de "Masip", de "Pinturas Cervera", de "Laforsa", d'"Ermsa", han demanat l'amnistia, i aquests ja l'han aconseguida, els treballadors de "Clausor" i els 42 expulsats de "Siemens" l'any 1962. Es tracta, ben segur, d'una fita històrica: La lluita de "Siemens", l'any 1962, és una referència combativa per a tota la comarca. La readmissió d'aquells homes significa, d'alguna manera, la constatació pública del protagonisme dels treballadors del Baix Llobregat durant els darrers 15 anys. Les vides d'aquests 42 homes són una veritable odissea. L'estigma d'haver estat lluitadors obrers els impedia trobar feina. Molts van haver d'emigrar o de treballar d'eventuals a la Construcció. Els seus companys, però, no els havien oblidat. En les darreres discussions de conveni hi havia un punt que parlava de la readmissió dels despatxats de "Siemens". La memòria col.lectiva de la comarca ha recordat, insistentment, aquests 42 homes que, ara, al cap de 15 anys, poden travessar un cop més les portes d'una empresa que ha estat capdavantera a la comarca. Gràcies a ells, als 42, som tots una mica més dignes!

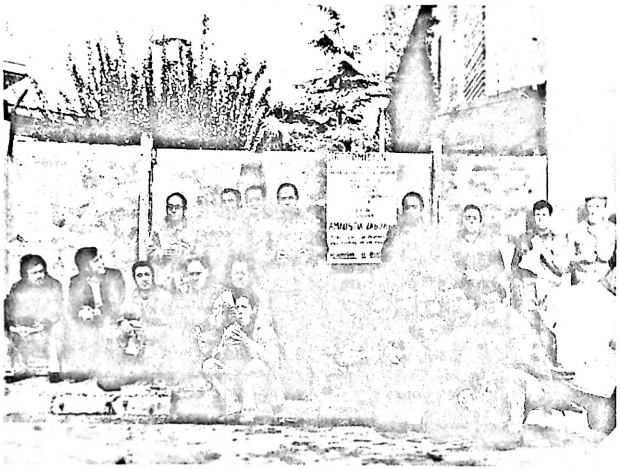

Els despatxats d'ELSA s'apleguen cada dia a la porta de la fàbrica per exigir la readmissió (Foto "Treball")

Vida del Partit

el PSUC en públic a Horta.

El 24 d'abril es va presentar en públic l'organització del PSUC del barri d'Horta, a Barcelona.

L'acte va consistir en una conferència, amb col.loqui, a càrrec d'en Pere Ardiaca, del Comitè Executiu. Va parlar del moment polític actual i de la perspectiva de la ruptura. Després van intervenir un membre de la Secretaria de Forces de la Cultura i un del Comitè d'Horta, que van tractar, respectivament, del partit de nou tipus que aspirem a ser i del treball polític a fer al barri.

Durant el col.loqui es van debatre qüestions de l'avanç cap al socialisme en una societat democràtica i la política d'aliances del PSUC, com també la qüestió nacional.

la conferència a Tortosa

A l'abril s'ha celebrat la I Conferència de l'organització de Tortosa del PSUC. Hi van assistir un company del C.E. i un del C.C.

Hi va haver un informe inicial sobre la situació política nacional i internacional. Per unanimitat es va aprovar la línia del PCE pel que fa als problemes del moviment comunista mundial. En el pla local es va fer una anàlisi autocrítica del desenvolupament del Partit. Com a tasques polítiques que tenen prioritat es van assenyalar: fer créixer el Partit, enfortir el moviment obrer i consolidar l'Assemblea de Catalunya i altres organitzacions unitàries a Tortosa.

Una intervenció especial va tractar del progrés i objectius del moviment obrer a la comarca.

Finalment, es va elegir el nou Comitè Local.

Assemblea a Montornés-Montmeló

S'ha fet una assemblea de militants del PSUC de l'organització de Montornès-Montmeló. S'hi va analitzar la recent vaga del metall, amb una valoració positiva de la coordinació de les accions i de la vaga general dels dies 22 i 23.

Es va considerar un fet transcendent el cicle, acabat fa poc, de les "Terceres Vies" en el qual diversos partits polítics, comprès el PSUC, exposaren públicament llurs programes. Es va acordar ajudar a l'enfortiment o creació d'entitats cíviques i assemblees democràtiques vinculades a l'Assemblea de Catalunya.

LLIÇONS DE LA VAGA DEL METALL

La llarga vaga del "petit metall" a l'entorn del Conveni Provincial Siderometal.lúrgic -més de deu dies, amb la gent al carrer, assemblees constants als locals sindicals, manifestacions massives-, ha arribat a la seva fi, encara que amb incertesa respecte als acomiadaments i sancions. La forta mobilització d'un sector en el qual les lluites no havien reeixit aquests darrers anys, posa de manifest, al mateix temps que les possibilitats dels treballadors del sector per a defensar els seus interessos i la insatisfacció existent per les deteriorades condicions de treball, unes dificultats concretes de coordinació i de direcció de la lluita que voldríem analitzar.

En primer lloc, l'esmentat Conveni parteix d'unes condicions objectives que redueixen el seu àmbit d'aplicació en quedar-hi excloses les grans empreses i importants comarques -com el Baix Llobregat- amb conveni propi. Aquest desavantatge inicial s'ha vist augmentat per una plataforma reivindicativa poc flexible i que, globalment considerada, implicava la possibilitat d'haver de rebaixar-la excessivament si no es volia arribar al laude. No obstant, altres circumstàncies també objectives -els augments de preus, les sancions i els acomiadaments, les detencions, la situació política general-, han potenciat la lluita, amb l'important resultat que els diaris han publicat aquests darrers dies.

DEFICIÈNCIES DE DIRECCIÓ

Però aquesta capacitat de mobilització, creiem, ha patit d'una manca de direcció efectiva o, potser més ben dit, d'excessius centres de decisió que han dificultat en certs moments prendre iniciatives que haguessin ajudat a clarificar tant els objectius com les formes concretes de lluita. L'existència d'assemblees de treballadors, de delegats, d'enllaços i jurats; la comissió deliberadora; els presidents i vicepresidents; la UTT, moltes vegades amb criteris no coincidents, ha estat, evidentment, una dificultat. D'altra banda, l'existència d'homes, que són i es presenten públicament com de Comissions Obreres, al front de la lluita, a les assemblees, dins la comissió deliberadora, entre els presidents i els vicepresidents, i a la UTT, no vol pas dir que existís la Comissió Obrera del Metall, sector on sempre hi ha hagut problemes per la manca de coordinació. Problemes que les tendències "superadores" de les Comissions Obreres d'aquests darrers temps havien agreujat.

Aquesta deficiència de les Comissions Obreres s'ha traduït en un total desbordament de la comissió deliberadora, que havia de ser el motor de la lluita. Quan, per més que hi hagi homes de CCOO, aquests no es reuneixen per plantejar la discussió, l'anàlisi, per prendre decisions i per establir la necessària coordinació, Comissions Obreres no existeixen, i la manca de direcció política de la lluita s'omple amb decisions sortides d'assemblees de delegats, a vegades elegits no se sap com, i s'imposen uns criteris maximalistes que no corresponen als interessos ni al nivell de consciència del ram. I aquest desbordament de la comissió deliberadora ha permès que la feble direcció de la lluita fos exercida per grups polítics de molt poca incidència sobre el moviment obrer -a vegades, a les assemblees, hom veia votar treballadors d'altres rams i fins i tot algun estudiant- però que han aprofitat aquest falliment dels homes de les CCOO per impulsar, a la seva manera, una lluita que va començar amb estusiasme i va seguir amb empenta, però que cal veure com acaba, si hi ha acomiadats no readmesos i, sobretot, amb quines perspectives.

Es necessari, també, fer-nos l'autocrítica, com a partit de la classe obrera. No hem sabut ni donar alternatives clares, ni ajudar les Comissions Obreres a crear la coordinació necessària. No es tracta de suplir la tasca de direcció i de coordinació que les CCOO han de desenvolupar amb autonomia en el terreny del moviment obrer -la lluita sindical a l'entorn d'un conveni n'és l'exemple més clar-, però sí de denunciar les instrumentalitzacions i de col.laborar a les múltiples formes d'organitzar-se -coordinadores, intersindicals, comissions deliberadores, UTTs- , especialment en circumstàncies com les que han rodejat aquest conveni.

LES PETITES EMPRESES

La incorporació a la lluita de petites empreses i tallers que mai no havien aconseguit de moure's per reivindicacions del ram, és un treball positiu fet i que caldrà que es consolidi, tant a Barcelona com a totes les comarques -que han avançat molt en aquesta lluita- amb la formació de la Comissió Obrera del Metall, en la qual les grans empreses trobin una altra vegada el seu paper impulsor. No hem d'oblidar que aquest laude es pot denunciar tan bon punt canviïn les circumstàncies.

La vaga de dues hores de deu mil treballadors a "Seat" el dia 30, les assemblees a "Hispano Olivetti" després del "pacte social", les vagues de la "Maquinista", de "Motor Ibèrica", de "Pegaso", junt amb la lluita del "petit metall", assenyalen la perspectiva, d'acord amb l'exemple de la construcció i del ram de l'aigua, de Sabadell i del Baix Llobregat, cap a la vaga general del ram, cap a la vaga general política.

Antoni Ferrer

Construcció: Victòria abans de començar

La vaga convocada, com hom sap, a nivell de tot l'Estat espanyol, obtingué la seva gran victòria abans de començar: el Govern es veié obligat a cedir i homologar els convenis de tota una colla de "províncies" el dia abans de començar la vaga. Així, no ha tingut més remei que trencar la congelació salarial que defensava aferrissadament i que encara no havia estat trencada en anteriors convenis d'importància.

L'ampla acció repressiva desfermada contra els dirigents del ram a tot l'Estat, contra els 81 firmants de la crida a la vaga, és també bona prova de la seva importància i del temor que inspirava al govern. La repressió, però, no ha tingut els resultats que buscava i la majoria dels detinguts han estat posats en llibertat. Queden a la presó, segrestats per multes de la policia, els dirigents de Madrid i d'Alcoi i el dirigent del ram a Tarragona, Josep Estrada, al qual el TOP ha anul.lat la llibertat provisional d'un procés per l'anterior vaga de la construcció. Cal emprendre una forta campanya per imposar la seva llibertat.

Tot i haver-se aconseguit la primera i principal reivindicació, l'homologació dels convenis, abans de començar la vaga, aquesta ha estat un èxit. Mig milió de treballadors hi han participat, en tot l'Estat. A Catalunya han anat a l'acció els dies 28 i 29 un 50 per cent dels treballadors de la "província" de Barcelona (de 40 a 45 mil) i també un 50 per cent a Girona. Hi han participat els treballadors de Tarragona.

Això és demostratiu no solament de l'exigència de llibertat per als detinguts, sinó també de l'assumpció pels treballadors del ram de les altres reivindicacions plantejades a la crida: amnistia, dimissió del govern, llibertats sindicals i polítiques, suport als organismes unitaris de l'oposició.

Ara es tracta d'aconseguir el compliment del conveni, de lluitar en defensa de les condicions de treball, contra l'atur, contra el prestamisme i per tal que la propera revisió del conveni sigui negociada i no automàtica, com també d'aprofundir l'acció política dels treballadors.

Per a tot això, cal imposar eleccions sindicals a les obres, reforçar les Comissions Obreres del ram a tots els nivells -ja hi ha una coordinadora del ram per a Catalunya- i fer ingressar al Partit dotzenes, centenars de treballadors que s'han destacat com a autèntics lluitadors.

Pere Llorenç

La corrupció té noms, per què no els diuen?

El problema és al carrer. Hom parla de negocis bruts, de contraban de divises i d'obres d'art, d'especulacions fora mida, de fraus, subornacions, complaences...Es remenen noms, que no apareixen a la superfície. Molt influents deuen ser els corruptes si imposen la llei del silenci, com en el tenebrós món de la màfia.

Arias Navarro ha condemnat les vagues en el seu darrer discurs, però no ha sabut trobar ni un sol mot per anatematitzar, ni tot just per esmentar, un delicte tan greu com és l'evasió de capitals, que afecta tota la comunitat.

El 31 de març, "Mundo Diario" publicava aquests mots, amb la signatura de Martín Ferrand: "Aquesta setmana es podrien fer públics alguns noms implicats en la més fabulosa operació d'evasió de capitals mai no imaginada. Seixanta-dos mil milions de pessetes era l'import de les operacions evasives d'una banda internacional a la qual notables de la vida econòmica espanyola havien encomanat llurs diners." Il.lusió vana, en ser-hi implicats homes d'aquests que anomenen notables. La informació no ha estat desmentida; en canvi, revistes i informacions no gens sospitoses insisteixen que la fugida de capitals s'ha incrementat les darreres setmanes.

El tràfic es fa en benefici de personatges "bé" i d'homes de la "camisa blava", que han gaudit de totes les facilitats per a amuntegar fortunes i ara cerquen de posar-les a bon recapte, als santuaris secrets helvètics o alemanys.

La fugida de capitals és un delicte fortament castigat. Deprecia el valor adquisitiu de la nostra moneda, que representa el contravalor de la riquesa nacional, que és patrimoni de tots nosaltres. Els diners "fugits" a l'estranger sabotegen l'economia, retarden la possible reactivació en privar el país de la disponibilitat de grans recursos de diners que podrien haver trobat l'adequada inversió, reanimar l'economia i mitigar la desocupació. L'evasió de capitals no és només un delicte fiscal; és també un delicte social. Precisament per això hom amaga els noms d'aquests notables implicats, que es presenten com a grans "patriotes".

Si és important l'escandalosa fugida de capitals, també ho és, polèticament, l'esvalot que s'ha armat amb el suborn de la "Lockheed". El setmanari alemany "Der Spiegel" ha publicat una llista dels presumptes implicats. Hi figuren els ex-ministres López Bravo i Romeo Gorria, que és l'actual president d'"Iberia", E. Naus, president de "CASA", el marquès de Villaverde i els generals de l'Aire Cuadra Medina i Salas Larrazàbal. Els enginyers aeronàutics demanen que s'investigui el cas, perquè la compra d'avions americans va coincidir amb la cancel.lació del "programa CASA-C-401" espanyol, en el qual s'havien despès ja 237 milions de pessetes que hem pagat tots nosaltres. Cuadra Medina invoca la seva honorabilitat i demana una investigació a fons.

El frau fiscal està cada cop més institucionalitzat i assoleix xifres astronòmiques. En documents de promoció de certes empreses s'aporten dades que mostren el grau d'evasió fiscal preparat per elles. L'ocultació fiscal el 1975 ha estat d'un 40 per cent i esperen amagar, el 1976, un 30 per cent.

Un altre negoci il.legal -sense cometes- és el dels extratipus que practica la banca i que proporciona sucosos beneficis complementaris que, de vegades, assoleixen cotes del 13 o el 15 per cent, endemés del frau fiscal que la seva ocultació comporta. La "guerra" de l'extratipus ha recruat i l'estraperlo dels interessos bancaris aflora amb forta empenta.

Mentre ens amaguen els noms d'aquests notables i camises blaves, mentre els seus delictes resten impunes, la desocupació obrera, que es podria remeiar, si més no parcialment, amb les ingents sumes sostretes a tots els espanyols o fugides a l'estranger, sobrepuja les 800.000 persones i s'ha fixat un salari mínim de 345 pessetes diàries. Per mínim que no quedi... Tant els fa si amb ell no es pot subsistir! Ells ja fan el seu agost!

Pere Roviralta

Pugen els preus... i la Borsa

Els diaris van dur la notícia el passat dia 5. L'índex general del cost de la vida ha experimentat un augment del 2'27 per cent durant el mes de març. La gent ja s'ho pensava, per molt que el Ministeri anés retardant la publicació de l'índex (normalment, l'ha de fer conèixer al cap de mig mes). No costava gaire d'endevinar que el percentatge dels anys anteriors seria sobrepujat, si teníem en compte els augments autoritzats darrerament en productes de primera necessitat, en particular els alimentaris. I, efectivament, ha estat així. Fixem-nos un moment en les xifres publicades: el component que ha augmentat més és el de l'alimentació (un 3'23%). Es a dir, el que afecta més directament les economies familiars. I aquesta és la primera constatació d'importància que cal fer a l'hora de recordar a la patronal quines són les condicions de vida dels treballadors i a l'hora d'enfrontar-se amb les ingènues pretensions de seguir mantenint sostres salarials per part del govern i del sindicat oficial.

Hi ha una altra conclusió a treure: La inflació, mal endèmic de l'economia franquista dels anys seixanta i principis dels setanta, segueix caracteritzant la política econòmica del govern de la monarquia.Es demostra un cop més, com deia recentment el nostre company Jordi Solé Tura a la facultat d'Econòmiques, que "la intervenció estatal en l'economia té com objectiu prioritari desplaçar fora de l'empresa els mecanismes d'augment de la plusvàlua mitjançant els augments de preus i, tot això, per contrarestar la tendència decreixent de la taxa de guany del sistema capitalista". Es evident, d'altra banda, que aquesta és la resposta, beneficiosa per a la patronal, a les creixents lluites obreres. Es per recuperar tot el que ha perdut en les últimes lluites que l'empresariat fa seva una política d'inflació desbocada.

Tampoc no ens hem d'estranyar que la Borsa hagi pujat tan "espectacularment". No sembla que es tracti només d'una operació de sosteniment polèric a càrrec del Banc d'Espanya, sinó més aviat d'una resposta positiva d'una part del gran empresariat a les darreres "mesures" anunciades per en Villar Mir: no fer la reforma fiscal que el país necessita i institucionalitzar definitivament una política d'elevació continuada de preus.

Aquesta és una opció greu. Vol dir que aquest empresariat aposta pel mal menor, per "solucions" a curt termini que no resolen cap dels problemes que té plantejats el país i dels quals ells també hauran de patir les conseqüències, a termini mitjà. En aquest sentit, l'eufòria amb què molts diaris han comentat els moviments de la Borsa ens sembla francament fora mida i mancada de fonamentació seriosa. El que passa, és clar, és que, davant del perllongament de la crisi econòmica i política, tothom confon els seus desitjos amb la realitat.